

SECRETUL SINELUI TĂU NEMURITOR

Lecții-cheie pentru înțelegerea
divinității lăuntrice

*Traducere din limba engleză
de Carmen Radu*

Editura For You
București, 2017

Eliberează-te și fii conștient de un nou sine

Prin faptul că tot ceea ce ține de existența ei este în perfectă ordine, Mama Natură nu poate face alegeri. Ce înseamnă, în acest context, să nu ai posibilitatea de a alege? Toate creaturile, de la cele mai neînsemnate la cele mai mărețe – de la țânțar la gorilă și până la balena cu cocoasă –, trebuie să servească natura precum o cere aceasta. Viețile lor individuale există pentru a servi și a susține o matrice planctară vie, mai mare decât ele însele.

Unul dintre darurile existenței în formă umană constă în faptul că potențialul nostru individual depășește granițele trupului nostru (animal), care, la fel ca la toate creațiile naturale, trebuie să respecte legile generale pe care a fost creat să le asculte. Avem posibilitatea de a cunoaște în mod conștient existența unei alte ordini, diferită de cea a trupului în care se află, care nu aparține corpului nostru fizic. De exemplu, să privim stejarul; el se găsește în ghindă, însă corpul său este etern în comparație cu sămânța din care s-a ivit.

A vedea adevărul acestui principiu în viața unei simple semințe și a unui copac, ca exprimare pământeană sau inferioară a unor legi superioare, e mai mult decât promițător: este dătător de putere, din punct de vedere spiritual. *Exact aceeași lege se dovedește adevărată și atunci vine vorba de natura propriei conștiințe.* La nivelul actual al ființei – gândește-te la

el ca la o sămânță, comparativ cu copacul care va răsări din ea – există un nivel etern al nostru, care nu este supus legilor lumii naturale. Acest nivel superior al sinelui, precum viața unui copac în comparație cu sămânța sa, este relativ nemuritor – și, prin urmare, *este creat pentru a servi o altă ordine a existenței.*

Această extraordinară posibilitate de „a te naște din nou” – de a atinge Nirvana sau Moksha – este plantată în noi încă de la început. Cu toate acestea, nicio sămânță nu reprezintă înflorirea promisă până când nu este cultivată și îngrijită. Și exact acesta este locul în care munca interioară a aspirantului trebuie adusă în discuție. Renașterea spirituală nu este evolutivă, chiar dacă Universul se mișcă și se desăvârșește pe el însuși pentru a juca rolul unei moașe. A doua naștere se realizează printr-un act inițiat de liberul arbitru; *este voluntară, nu obligatorie.*

Pentru a ajuta la propria trezire, trebuie să observăm mai întâi că e nevoie să renunțăm la acele părți din noi despre care simțim că nu ne mai sunt de folos. Acest nou tip de conștiință de sine este „starea de sămânță” interioară, necesară pentru a ieși din fostul nostru nivel al sinelui și a-l transcende. Dar aceste semințe de cunoaștere superioară de sine trebuie, la rândul lor, să se transforme în noi acțiuni, dacă vrem să ne trezească la Sinele nostru nemuritor.

Consideră aceste patru instrucțiuni separate care urmează ca o sămânță unică, precum și ca un curs de acțiune necesar pentru înflorirea unui nou nivel al ființei tale. Lasă-le să te îndrume către o conștiință cu principii înalte, la fel de eternă ca binele superior din care provine.

Amintește-ți de tine: Fii cât de mult posibil prezent în interior – în deplinătatea ființei tale – întotdeauna.

Primește și acceptă orice ți se dezvăluie drept darul care este: Nu există niciun lucru rău pentru aceia care caută libertatea spirituală.

Eliberează-te: Refuză să te judeci, să te justifici, să te învinovățești sau să te consolezi singur.

Fii tolerant cu tine însuși: Nu uita niciodată: există două tipuri de suferință. Una se naște din faptul că nu dorești să vezi ceea ce îți dezvăluie viața despre natura ta actuală. Aceasta este o suferință inutilă, inconștientă; ea folosește doar pentru a reîntrupa un nivel al sinelui care respinge întotdeauna dezvăluirile nedorite despre el însuși. Celălalt tip de suferință este sacrificiul conștient al acestei naturi. Este acordul nostru de a ne elibera de cine și ce am fost, pentru a face loc nașterii unei noi și eterne ordini a ființei.

LECTIE-CHEIE

Din punct de vedere spiritual, toate relațiile servesc unui singur scop: cunoașterea de sine. Cunoașterea de sine servește unui singur scop: trezirea la adevărul propriei ființe. Trezirea la adevărul propriei ființe servește unui singur scop: moartea către propria ființă. Moartea către propria ființă servește unui singur scop: renașterea. Iar renașterea constituie scopul și împlinirea tuturor relațiilor.

Momentul suprem al fiecărei specii, culmea posibilităților sale *nu poate* fi doar abilitatea sa de a se adapta și a supraviețui. Istoria naturală demonstrează că populații întregi ajung la apogeu și apoi la extincție, ori de câte ori decide Mama Natură. Marea carte a vieții pur și simplu închide un capitol al creației după altul, de îndată ce acesta nu mai servește nevoii pentru care fusese creat. Nimic nu se poate opune acestor decizii, care sunt luate într-o altă ordine a realității decât cea asupra căreia ele acționează.

Pentru observatorul ocazional, extincția unei specii, oricare ar fi motivul, pare să dureze foarte mult timp. Dar o privire mai atentă asupra acestui proces scoate în evidență o altă poveste. Scala noastră temporală este distorsionată de durată de viață scurtă alocată fiecăruia pe acest Pământ. În realitate, prin comparație cu durata de viață a planetei noastre, o întreagă specie – fără a mai vorbi de un individ al său – se poate evapora efectiv peste noapte.

Când privim viața prin acest tip de perspectivă cuprinzătoare, poate fi dificil să observăm ce legătură este între viețile noastre individuale și o astfel de scală uriașă a vieții. Așadar, hai să examinăm aceste idei și să le privim ca fiind foarte personale și specifice, pentru viața mea și a ta.

Ce folos are, de exemplu, nesfârșita noastră luptă de a ne adapta și chiar a obține câteva realizări apreciate cultural,

știind – și toți știm asta – că nimic din ceea ce putem poseda vreodată nu are puterea de ne a întârzia inevitabila dispariție?

Următorul citat din Vernon Howard, un important mistic al secolului XX, ne ajută nu doar să punem această autentică idee în lumina potrivită, ci și, așa cum vom vedea, să țintim către o posibilitate mult mai atrăgătoare:

„E înțelept să cauți nemurirea, întrucât timpul învinge toate celelalte ambiții.”

Adevăratele nestemate spirituale, precum aceasta, sunt presărate de-a lungul timpului și le putem găsi îndeosebi în cuferele cu comori uitate ale scrierilor sacre autentice. În minunata lumină pe care o reflectă stă ascunsă o promisiune la fel de binevenită și eternă precum nevoia noastră de a ne fi reamintită:

În fiecare dintre noi trăiește deja o ordine superioară a ființei, un spirit nemuritor pe care nici timpul, nici circumstanțele nu-l pot face să înceteze a exista.

În esența fiecăruia dintre noi zace o sămânță divină, îngropată acolo încă de la începutul timpului. Dar acest dar divin trebuie trezit – în această viață – pentru a putea beneficia de roadele sale. Întrucât numai ea cuprinde răsplata cea mai măreață oferită de viața însăși: *biruința asupra morții*, o conexiune conștientă cu un filon etern, care nu moare niciodată. Expresia rodirii sale este inseparabilă de eliberarea noastră de frica de moarte; iar eliberarea noastră de frica de moarte reprezintă, în cele din urmă, împlinirea posibilităților noastre individuale cele mai înalte.

Adevăratul scop al încarnării lui Hristos sau al oricărui avatar, sfânt, profet ori înțelept autentic – indiferent de lo-

cul și momentul nașterii – este singular și se poate exprima prin două aspecte. Mai întâi, ne reamintește de moștenirea noastră pierdută: suntem copiii unei Ființe Divine și în interiorul nostru sălășluiește un Sine nemuritor. În al doilea rând, ne arată, după ce devenim conștienți de această moștenire uitată, că trebuie să acceptăm responsabilitatea care o însoțește: aceea de a ne folosi viața pentru a sprijini manifestarea voinței Cerului pe Pământ, astfel încât aceste două planuri ale existenței și ființele care locuiesc în ele să se reconcilieze și să se desăvârșească în mod corespunzător.

Ordinea superioară a iubirii necondiționate și a compasiunii, scoasă în evidență de viețile altruiste ale sfinților și înțelepților – acționând ca vestitori ai raiului ce urmează să se manifeste –, dovedește existența unui nivel superior al ființei, care s-a trezit în ei, dar doarme încă în interiorul nostru. Ca atare, cunoașterea pe care ei o răspândesc este menită să ne ajute să trezim această conștiință divină interioară, la fel cum soarele își răspândește căldura asupra unei semințe latente, provocându-i germinarea. Toți maeștrii spirituali autentici sunt de acord când vine vorba de această ultimă revelație vitală: acesta este, probabil, cel mai mare „secret” spiritual de pe planetă.

Pentru ca orice „floare” să continue să trăiască, sămânța din care s-a ivit trebuie să moară. E o lege potrivit căreia ceea ce a fost în urmă trebuie să treacă, pentru ca tot ceea ce va veni să poată prospera și să-și poată revela potențialul latent. Aproape toate scripturile, orientale și occidentale, afirmă această învățătură sacră, exprimată aici de Hristos:

„Adevărat, adevărat vă zic vouă, că, dacă grăuntele de grâu când cade în pământ nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.”

Înțelesul ascuns al acestei fraze, des citate, dar puțin înțelese, este următorul: „grăuntele de grâu“ din acest fragment îl reprezintă pe omul netrezit, adormit spiritual. Sămânța, în ambele cazuri, este doar prima etapă a ființei sale; este un vestitor al potențialului ce poate fi realizat. Prin urmare, la fel ca în cazul oricărei semințe, fizice sau spirituale, dacă ea nu reușește să-și îndeplinească sarcina stabilită sau își respinge cumva rolul natural, însuși motivul existenței sale devine nul și neavenit.

Păstrăm înăuntrul nostru o sămânță sublimă, impregnată din belșug cu posibilități divine; ea este darul nostru cel mai de preț. În interiorul ei se află promisiunea unui Sine nemuritor, o cetățenie cerească într-o lume dinafara închisorii și a durerii timpului care trece. Repet – și este adevărat pentru toate semințele, indiferent de natura lor: fiecare dintre noi trebuie să descopere condițiile și hrana potrivite pentru înmugurirea și rodirea ei. Odată înțelese, aproape nimic nu mai poate opri această sămânță din eliberarea și ieșirea în afara crustei care o limitează. În acea clipă, ea renaște într-o nouă formă: pășește în următorul nivel al ființei sale, iar călătoria începe din nou.

LECTIE-CHEIE

*Trandafirul care se deschide sub soarele de vară
își slăvește creatorul. În momentul său suprem,
nu-i pasă de cei care trec pe lângă el, neobservându-i
frumusețea. Și nici nu roșește pentru fiecare privire
admirativă pe care o primește.*

Găsește intrarea secretă în viața nemuritoare

Nu există un drum „corect” de urmat, care duce la realizarea Sinelui nemuritor propriu. Dacă dorim să fim una cu conștiința divină, capabili să răspundem cu înțelepciune oricărei cerințe – indiferent de natura sa, superioară sau inferioară –, atunci toate imaginile despre o astfel de ființă trebuie înlăturate. Sf. Pavel ne oferă motivul pentru care trebuie să acceptăm să renunțăm la aceste părți din noi care speră că va veni o viață superioară:

„Speranța ce se poate vedea nu e speranță deloc. Căci cine speră la ceva ce are deja?”

Viața divină, în continua sa revelare a creației, este inimitabilă; la fel trebuie să fim și noi. A te modela spiritual după oricine sau orice, indiferent cât de sublim ar fi acesta, înseamnă imitație. Și orice formă își asumă o astfel de imitație, indiferent cât de sinceră ar fi, este, prin însăși natura sa, contrară revelației.

Poetul iluminat T.S. Elliot întărește aceeași idee:

„Î-am spus sufletului meu: fii liniștit și așteaptă fără speranță, căci speranța ar însemna să speri lucrul greșit; așteaptă fără iubire, căci iubirea ar însemna să iubești lucrul greșit; mai există și credință, dar iubirea și credința și speranța sunt toate în actul de a aștepta.